

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 4. Secunda principalis obiectio aduersus Mystici nostri Doctoris
doctrinam in communi proponitur, diluitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

dicarū reuelationū; imo isti libri nil magis procurāt, quā talia desideria ad reuelationes praefindere, vt ex ipsis constat. Sed ex lectione, inquit, enascitur desiderium: si ita est, expungantur ergo sacri codices, tradantur igni Historie Ecclesiasticae, dilaceretur Flos Sanctorū, vite Sanctorum, Dialogi S. Gregorij, reuelationes Fundatorum ac Propagatorum Ordinum. Ergone Ecclesia hactenus errore decepta fuit, quae in hodiernum vsque diem varia scripsit, & voluit ea legi, quae aperunt demoni ianuam? Et ne vnus aut alter, qui est sui ipsius & propriae excellentiae plus nimio amans, occasionem deceptionis accipiat, eāne de causa oportet ea quae sunt gloriae Dei abscondi, mirabilia eius ignorari, iter illud praepediri, per quod quam plurimi excitantur ad eum amplius amandū, eiq; seruiendū. Quot sunt qui sicte sanctitatis personam induunt, permoti honore qui sancti tribuitur: cessent igitur virtutes, vel non exarentur litteris, nec celebrentur multorum egregia virtutum facta, ne ex isto capite Hypocrita occasione deceptionum arripiant. Plures sane Hypocrita ex hac occasione decepti ceciderunt, quam illi: a demone, eo quod legissent reuelationes diuinas. Non est in rebus attendendum ad malum vsū aliquorum, quin potius ad vtilitatem communem. Quam in istis scriptis inueniri, si ratio non dicitaret, experientia fidelis testis euidenter demonstrat. Desigant oculos in Religiosos, ac Religiosas Carmelitas Discalceatos, qui ab horum doctrina enutriti sunt, & eam ad vniuersam norunt, & bene videant num stolidi sint, aut illusi: vel si istos, in puritate verae Religionis ac sanctitatis & in Dei amore, quispiam excelsat? Huc vsque sapientissimus ille Magister, cuius verba non minus pro venerabilis nostri IOANNIS, quam pro sanctae matris nostrae THERESAE libris militant, & ideo pro responsione propositae initio huius cap. obiectionis merito haberi possunt, pro cuius etiam ampliori solutione ea, quae infra cap. 5. dicemus, videnda sunt.

CAPVT IV.

SECUNDA PRINCIPALIS OBIECTIO
*aduersus mystici nostri Doctoris doctrinam in
 communi proponitur, & dilu-
 luitur.*

SECVNDO principaliter aduersus horum librorum doctrinam nonnulli obijci-
 unt, debitam eius intelligentiam multis in locis satis difficilem esse, quam proinde
 non omnes allequi poterunt.

Caretem id tantum abest, vt huic doctrinae aliquo modo déroget, vt potius
 eius excellentiam ostendat: assimilatur enim quoad hoc Scripturae diuinae, in qua
 propter eius dignitatem reperitur inexhaustibilis profunditas, & difficultas ex re-
 tum, ac mysteriorum, de quibus agit, magnitudine, sublimitate, & grauitate, non
 vero ex affectato, vel borum furo, vitiolaque obscuritate styli orta, cum sufficienti
 tamen claritate temperata, taliter, vt quantum ad ea, quae salutis necessaria sunt, satis
 perspicua, omnibusque accessibilis sese exhibeat, quantum verò ad alia sublimiora
 d. 3. valde.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVT

124

valde lateat, ac non nisi à studiosissimis, ac peritissimis intelligatur, inò plene, & perfecte à nemine, præterquam ab eius auctore penetratur.

Quod optime ipsamet experientia edoctus obseruauit D. August. tom 2. epist. ad Voluian. his verbis: *Modus ipse dicendi, quo sacra Scriptura contextur, quam omnibus accessibilis, quamuis paucissimus penetrabilis, ea quæ aperte continet, quasi amicum familiaris, sine furo ad cor loquitur indoctorum, atque doctorum: ea verò, quæ in mysterijs occultat, nec ipsa loquio superbo erigit, quo non audeat accedere mens tardiuscula, & inrudita, quasi pæper ad diuitem, sed inuitat omnes humili sermone, quos non solum manifesta pascit, sed etiam secreta exerceat veritate, hoc in promptis, quod in reconditis habens: sed ne aperta fastidiantur, eadem rursus operata desiderantur, desiderata quodammodo renouantur, renouata suauiter inuimantur, his salubriter, & praua corriguntur, & parua nutriuntur, & magna oblectantur ingenia, &c.* Et in eadem epist. de hac sacramentum literarum profunditate sic iterum eleganter subiungit: *Tanta est Christianarum profunditas literarum, vt in eis quorundam proficerem, si eas sola ab ineunte pueritia vsque ad decrepitam senectutem maximo otio, summo studio, meliori ingenio conarer addiscere, non quo ad ea, quæ necessaria sunt salutis, tanta in eis perueniatur difficultate, sed cum quisque ibi fidem tenuerit, sine qua pie, recteque non viuatur, tam multa, tamque multiplicibus mysteriorum vmbraculis opaca intelligenda proficemibus restant, tantaque non solum in verbis, quibus ista dicta sunt, verum etiam in rebus, quæ intelligenda sunt, lateat altitudo sapientiæ, vt à nouissimis, acutissimis, flagrantissimis cupiditate descendit hoc coningat, quod eadem Scriptura quodam loco habet: *Cum consummauerit homo, tunc uacipiet, &c.* Idemque breuiter D. Basilius homilia de vera, & pia fide, de diuinis Scripturis loquens, his verbis docuit: *Rem ipsam plane, vt suapte natura est, & si omnes omnium mentes adsueffigandum vna coirent, item ad denuntiandum lingua concurrerent, tamen, qui assequi posset, existeret nemo &c.**

Qua de causa appellatur Scriptura, Apoc. 5. num. 1. & 3. *Liber signatus sigillis septem, quem nemo poterat, nec in celo, nec in terra, nec subter terrâ aperire, præter vnum Leonem de Tribu Iuda. Qui est Christus Dominus; propterea etiam Regnum Celorum, id est vt explicant Chrystost. hom. 3. in Genes. & Rupert. lib. 3. de victoria verbi cap. 26.)* Sacramentum Scripturam comparauit Dominus *Theatro abscondito in agro.* Matth. 13. num. 44. *Theatro quidem propter inexhauribiles eius diuitias, abscondito verò propterea reconditam profunditatem: qua de causa non ad qualecunque, sed ad summam, & exquisitam diligentiam in Scripturarum lectione adhibendam ipsamet Christus Dominus inuitauit dicens, *Scrutamini Scripturas,* Ioann. 5. num. 39. quasi diceret: *Puteus altus est, & aqua intelligentiæ longè haurienda, terra altius fodienda, & sub eius visceribus Theaurus latitans detegendus, vnde Dauid Psalm. 118. num. 2. *Beati (inquit) qui scrutantur testimonia eius: in toto corde exquirunt eum.* Inde etiam fit, vt non solum simplices, sed etiam literatissimi, præstantissimo quoque ingenio præditi, ac per longa tempora in Scripturarum studijs versati, multo plura ignorent, quam sciant, vt de semetipso professus fuit D. Aug. epist. 119. c. 2. inquit: *In ipsis sanctis Scripturis multo nescio plura quam scio.* Hinc tandem ortum habuere, quotidieque habentur controuersiarum contentionesque, & rixæ non solum Catholicorum cum hæreticis, sed etiam inter ipsosmet Catholicos Doctores, super vero Scripturarum sensu indagando: multa enim disputauit Cyprianus cum Cornelio Papa: Origenes cum Africano: Chryso-**

stomus

fontus cum Theophilo Alexandrino; Epiphanius cum Ioanne Hierosolymitano; Rufinus cum Hieronymo; Hieronymus cum Augustino; Augustinus cum Simpliano, Prospero, & Hilario, quotidieque similes concertationes, & crixas, circa veram Scripturarum intelligentiam inter insignes Catholicos Doctores videmus. Quæ omnia magnam, & valde reconditam Scripturarum profunditatem, & difficultatem satis superque ostendunt.

Hæc autem Scripturarum magna difficultas non solum earum dignitatem non minuit, sed potius eam valde commendat contra Lutherum, Philippum Melancthonem, Brentium, Bernardinum Okimum, Rolokum, & alios similes hæreticos qui aliquibus Scripturæ, & Patrum testimonijs malè intellectis, sophisticisque rationibus innixi dixerunt, Scripturas sacras facillimas, planas, & cuique ad eas accedenti peruias, & apertissimas esse, contra quorum omnium errorem latè scripserunt Belam. tom. 1. contr. 1. de Verbo Dei lib. 3. Salmeron tom. 1. prologem. 2. Anton. Perez volum. 1. de sacra Scriptura dub. 11. & alij, qui argumenta hæreticorum ex professo adducunt, & soluunt, propositamque veritatem Catholicam de summa difficultate, ac profunditate sacrarum Scripturarum, tamquam earum dignitati, & maiestati valde conuenientem latè demonstrant prædictæq; difficultatis plures causas conuenienterque rationes adducunt.

Ex quibus omnibus id, quod superius diximus, satis apparet, scilicet difficultatem, & profunditatem, quæ in Venerabilis huius Parentis nostri libris reperitur, nequaquam eorum dignitatem minuere, sed potius summo operè commendare, hæc namq; difficultas est valdè similis illi, quam in Scriptura sacra reperiri diximus: nec enim oritur ex affectato verborum furo, neq; ex styli obscuritate, quin potius huius Mystici Doctoris stylus valde perspicuus est, & quantum rei materia patitur, rebus difficilissimis, ac valde reconditis eximia affert lucem, easque clarissimè explicat, quod plures viri graues, & docti in hac doctrina, tamquam quid rarum, & egregium adnotarunt. Oritur ergo hæc difficultas ex rerum, de quibus agit, sublimitate, ac recondita excellentia, quæ quantumuis perspicuo explicetur stylo, semper satis abstrusa, & à communi hominum intelligentia abscondita manet. Præterea etiam, non in omnibus locis hæc reperitur difficultas, immò, vt plerimum multa tractat de externa, & interna mortificatione, rerum omnium ereaturarum abdicacione, paupertate spiritus, eximia conscientia puritate, reuelationum, ac similibus rerum in quibus multa solent immisceri pericula, renuntiatione, quæ omnia facillimè à quouis intelligi possunt, & ex eis ingens utilitas sequi.

Hanc vero suæ doctrinæ aliqualem difficultatem, ipsemet Parens noster optimè præuidit, & idèd tacitè huic obiectioni sic in prologo horum librorum occurrit. Et quoniam doctrina hæc est de obscura nocte, per quam anima ad Deum pergere debet: haud miratur Lector, si illi aliquantum obscura appareat. Existimo tamen, id solum initio lectionis futurum. Verum si in ea legenda progrediatur, priora clarius eum percepturum, vna quippe res per aliam dilucidatur. Quod si libri lectionem repetierit, puto manifestius cuncta intellectu, doctrinamque hanc tutiorem apparituram. Si vero aliquibus lectio hæc non arriserit, in causa est mea exigua scientia ac scribendi modus abiectus, & vilis: nam scriptiois materia ex se optima est & apprime necessaria. Arbitror nihilominus, quod licet hæc sublimiori exactioriq; stylo tractarentur quam

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
129

quam hoc loco nos fecimus, non multorum palato bene saperent, nec à multis exceptarentur. Sed enim hic valde moralia & spiritualibus, quibus per sua uia & incunda ad Deum ire placet, gratia iradentur, sed substantialis solum & solida pro vtriusq; doctrina, si tamen ad spiritus nudationem, de qua hic agitur, peruenire voluerint. Huc usque Mylt. nofter Doctor.

Tandem pro huius etiam obiectionis solutione addere placuit id, quod citatus Magister Lulius Legionensis respondens simili obiectioni aduersus libros S.M. nostræ THERESIAE factæ, in Apologia supra relata sic scripsit: Quantum ad id, quod circa obscuritatem horum librorum attinet, si ea sufficiens foret ad prohibendam lectionem librorum, omnes simul scriptorum codices sunt prohibendi, quia nec ipsi Professores illos in multis locis exacte intelligunt. Quæro, s. Augustinum, quot Theologorum reperire est, qui illum non exacte intelligant? Dionysium Areopagitam quis ille est qui hunc diuinum percipiat? & quod de istis dico, de Sanctis serme omnibus assero, qui in plurimis suorum operum locis videntur lingua propria loqui Arabica, & non solum id videtur illis qui Linguas Latinam, & Græcam norunt, verum & ijs quoque, qui scholis frequentant & Theologicam scientiam proficiunt. Quid dico de Sanctis, ipsi Professores & Doctores Scholastici, à suismet proprijs Discipulis, quamuis attentè illis attendant, vix percipi possunt. Doctores Angelici D. Thoma doctrinam, Thomistæ in multis non intelligunt, multo minus Scoti Scotista. Idem censendum de Alexandro, Durando, Henrico Gandensibus. Præterea, horum librorum obscuritas qua exigua est, nemini infert damnum, & plurimis prodest, qui enim hanc intelligit, ex ea commodum refert, non intelligenti nec commodum nec damnum abfert, malè dico, imò & non intelligenti est perutilis, quia ista obscuritas non consistit in verbis, sed in quibusdam rebus, quarum qui caret experientia, nescit illas comprehendere & quod hæc ratio non percipitur, ordinariè generat admirationem & desiderium experiendi, qua sunt res per magna consequentia, & utilitatis. Hucusque sapientissimus hic Magister, ex cuius responsione, & ex huc usque dictis proposita obiectione satis superque soluta manet.

CAPVT V.

TERTIÆ PRINCIPALI OBIECTIONI
aduersus eandem doctrinam in communi
sumptam occurritur.

1. TERTIO deinde aduersus hos libros modicam eorum utilitatem aliqui obiciunt, cuius nullam (quod sciamus) rationem reddunt, nisi forte dicant ideo esse parum utiles, quia pauci sunt, qui de rebus adeò sublimibus, & à communi hominum sensu, & cognitione reconditis agunt. Imò addunt, non solum non esse utiles, sed pluribus damnis occasionem præbere, maximè, cum in lingua vulgari præmanibus omnium habeantur, timent namque ne personæ spirituales simplices, maxime verò mulieres, debitam eorum intelligentiam assequi non valentes, in errores, aliæque damna incidant.
2. Sed huius obiectionis vanitas se se ipsa satis prodit: etenim negari nequit, non solum